

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 8. Vitæ Monasticæ Apologia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. Seleuciensis in Isauria, cui deinde, duo
 A. C. 387. nomina fuisse, dicendum erit.

Pall. Dial.
 p. 41.

Interea S. Joannes, postquam Lector
 fuisset ordinatus, conscientia sibi duric
 diutius in civitate degere, quod labores,
 quibus inter hominum frequentiam oc-
 cuparetur, non esse ejusmodi crederet,
 qui domando juventutis ardori suffice-
 rent; hinc in vicinos Antiochiæ montes
 secessit, ubi senem invenit ex Syria, sen-
 suum mortificationis studiosissimum;
 hunc vitæ rigorem imitatus, sub ejusdem
 Senis disciplina annis quatuor vixit;
 tum solus in cavernam se abstruxit, ut
 omnibus esset ignotus. Ibi duobus an-
 nis moratus, vix somnum capiebat, nun-
 quam die, nocteve toto corpore decum-
 bens, ita ut certæ corporis partes frigo-
 re fuerint emortuæ. Studium erat læ-
 cræ Scripturæ lectio, & aliqui pii, quos
 composuit, libri.

§. VIII.

Vitæ Monasticæ Apologia.

To. 4. In illo secessu S. Chrysoftomus libros
 tres in defensionem vitæ Monasticæ
 scripsit. Nam multi hujus vitæ rigorem
 esse immodicum judicabant, & Monacho-
 rum propagationem vi, minisque probi-
 bere nitebantur. Non Gentilium tan-
 tum, sed & quorundam Christianorum
 hæc erat opinio, quorum unus plus cæ-
 teris

teris insaniens, dixit: *Parum abest, ut ob* Sæculum IV.
A. C. 387.
istorum vitæ insolentiam, fidei renuntiem,
& Dæmonibus sacrificem! Hæc vulgaris Lib. I. c. 2.
p. 356.
 erat ridendi materia in foro publico, &
 omnibus illis locis, quo homines otiosi
 confabulatum conveniunt. Aliquis di-
 cebat: *Primus omnium in hunc Mona-*
chum manum injeci, & ignavi pecoris
tergum non perfunctorie dedolavi. Alius:
Mea industria, quo ille secessisset, patefe-
cit. Alius: *Ego isti judicem iratum meo*
hortatu reddidi. Alius, monachum a se c. 3.
 per plateam raptatum, & in extremum
 carceris angulum detrusum, jaçtabat.
 Homines Christiani talia audientes in ca-
 chinnos effundebantur; Gentiles autem
 & hos, & Monachos irridebant.

Igitur S. Chrysostomus hunc errorem
 eximere sæcularibus aggressus est, non ut
 Monachis, qui injurias pati gloriam suam
 existimabant, sed ut eorum calumnia-
 toribus prodesset. In libro primo vitæ
 Monasticæ utilitatem, & solitudinis ne-
 cessitatem ostendit ex morum corruptio-
 ne, quæ jam tunc etiam inter Christia-
 nos, præsertim in magnis urbibus, inva-
 luerat. In libro secundo sermonem di-
 rigit ad Patrem Gentilem, cujus pectus
 dolor obruit, quod filius suus ad institu-
 tum Monasticum transisset. Hanc so-
 lam veram esse Philosophiam demon-
 strat; divitiarum, gloriæ humanæ, &
 I i s   poten-

Sæculum IV. potentiaë secularis contemptu Monachum hominum omnium ditissimum, liberrimum, potentissimum, ab omnibus cæteris honoratissimum evadere, ac denique maxime idoneum, qui lugenti Patri fortissimum solatium ferat. Ad stabilendam Monachorum potentiam hæc

Lib. 2. c. 5.

verba habet memorabilia: *Si persuaserimus filio tuo, ut quemquam ex Christianorum piissimis, & opulentissimis roget, sibi tantam, quantam edixeris, auri copiam mitti, aut potius huic, vel isti pauperi donari, videbis divitem Monacho promptius obedire, quam forte tibi eorum tuorum aliquem. Si vero iste donans in paupertatem redigeretur, idem a secundo, & a tertio obtineret.* Finem facit addens sequentem Historiam: *Fuit mihi amicus, Gentilis viri filius, dives, ab omnibus amatus, & honoratus; Pater in primo dolore Magistratum auctoritatem contra filium implorat, minatur carceres, omnibus subsidiis spoliatur, in terra peregrina derelinquit & tanta egestate, ut etiam alimenta necessaria deessent. Hæc ratione sperabat Pater, filium a monastica vitæ proposito absterreri posse. At invictus stetit filius! quid Pater? victus est filii constantia; hodie hunc filium magis reveretur, ac si ipse ab eo genitus fuisset! & quamvis plures sint ei filii, in mundo spectatissimi, de iis tamen affirmat*

re non hæsitat, indignos esse, qui filio suo Sæculum IV/
A. C. 387.
Monacho serviant.

In Libro tertio S. Chrysoſtomus sermonem ad Patrem christianum convertitur; & vir sanctus vitæ Monasticæ excellentiam exponit. Dicit cordate, non plures inveniri Monachos, qui ab instituti sui rigore deflecterent, ac homines, quibus litterarum studia ad vota succederent, nempe paucissimos; hoc vero in Republicam Christianam perniciem invehere, quod multi crederent, perfectam legis Evangelicæ observationem solis Monachis esse præceptam, aliis vero sufficere, si segniter virtutes sectentur. c. 11. p. 426.
Historiam de Monacho narrat sequentem. Is a matre piissima rogatus, filii ejus moderationem suscepit, e domo paterna eductum, in aliam civitatem comitatus est, causam prætexens, ut litteris latinis, & græcis operam daret; ibi S. Chrysoſtomus defendit Monachos.
juvenis hic, si externa spectarentur, more aliorum vivebat; nihil in ejus conversatione asperum, aut exoticum, nihil in vestitu vel in aspectu, aut sono vocis singulare; at domi suæ solitariis, in monte degentibus, non erat absimilis; omnia in certas horas, sicut in Monasteriis disposita, nihil præter necessaria possidebat. Cum ingenio esset docili, modica diei pars ad studium litterarum humanarum satis erat, tempus reliquum continuis

Sæculum IV.
A. C. 387.

nus orationibus, & librorum sacrorum
lectioni dabat, quam etiam in aliquot mo-
tis horas protrahebat. Tota die nihil
cibi sumebat, quandoque dies duos, aut
ultra jejunabat. Dormiens cilicio in-
cumbebat, quod a se inventum, ut prom-
ptius a somno surgeret. Nihil magis
fugiebat quam laudes hominum, hinc
nolebat vitæ suæ rationem ab aliis sciri,
solidæ virtutis cultor, cui Magister ejus
tam fervens perfectionis desiderium in-
gesserat, ut vix juvenem retinere, & a
proposito solitudinem petendi avertere
posset. Plures alios juvenes studiorum
socios ad Deum trahebat. S. Chrystosto-
mus hanc Historiam didicisse se ait ab
eodem Monacho, qui illius juvenis Præ-
ceptor extiterat. Vitam Monasticam
omni ætati virtutis scholam esse arbitra-
tur, hinc cuidam suadet, ut filium suum,
quamprimum ad ætatem peccati capa-
cem, forte annum decimum pervenisset,
Monasterio includat, ibique quantum ne-
cesse fuerit, decem, aut viginti annis re-
linquat, quo tempore circumacto, libe-
rum ei fore, eundem ad sæculum revo-
care. Ex hoc colligitur, non omnes in
Monasterio viventes æquali vinculo fuisse
adstrictos.

o. 15. p. 436.